

i Hus eller Oplag, at konfiskere", og endvidere staar der i § 3, at den konfiskerede Tobak sælges til Fordel for Statskassen. Det synes at være en overordentlig simpel Bestemmelse, men naar man tænker sig den sat i Bærk i Pragis, turde det dog nok være muligt, at der kunde være nogle andre nærmere Bestemmelser fornødne. Den ulovligt dyrkede Tobak skal konfiskeres, enten den er bragt i Hus, eller den findes paa Marken. Det vil nu naturligvis i Reglen altid være Tilfældet, at Konfiskation maa finde Sted, medens Tobakken staar paa Marken; er den først bragt i Hus og bragt tilside, er det mindre sandsynligt, at det Offentlige gjen-nem Anmeldelse eller paa anden Maade kom-mer til Kundskab om den begaaede Ulovlig-hed. Jeg forstaar ikke saa nøie, hvordan det gaar til med at plante Tobak, men jeg an-tager, at det omtrent gaar saadan til som med Roer, at man saar Tobakken, og saa kommer den op, og saa opdages det, at der er en Mand, der dyrker Tobak. Hvorledes skal saa egentlig det Offentlige bære sig ad med at konfiskere denne? Det har Ret til at ødelægge den maaste. Gieren Ret til Jord og Eieendom maa jo selvfølgelig respekteres. Altsaa, Konfiskationen selv jo ikke finde Sted paa den Maade, at man lader Tobakken gro, til den er moden, og saa tager det Offentlige den. Skal den konfiskeres, maa i ethvert Fald det Fornødne i saa Henseende ske strag, saaledes at Gieren faar Raadighed over sin Jord. Hvorledes det egentlig skal gaa til, er mig ikke klart. Jeg nævner det blot til behagelig Opmærksomhed for det ærede Told-udvalg. I § 3 staar, at „alle fra Over-trædelser af denne Lov hidrørende Ret-sager behandles som offentlige Politisager". Hvorvel man ikke kan sige, at Ulovligheder af denne Bestaafenhed egentlig ere Overtræ-delser af Politiforskrifter, skal jeg dog ikke gjøre nogen Indvending imod, at man vælger denne offentlige Politiretsbehandling, saa meget mere som det Samme er foreslaaet i de andre Landstinget forelagte Stattelove, Brændevins- og Alloven; men naar man gjør det, synes jeg, at man ogsaa konsekvent skal blive staaende ved de almindelige Regler, som følge af den paabudte offentlige Politi-retsbehandling. I Modstrid med disse Regler er den, der staar i næste Punktum i § 3, at „Bøderne tilfalde Statskassen". Jeg ser ikke nogen Grund, hvorfor Bøderne i dette Tilfælde mere skulle tilfalde Statskassen end ellers, og jeg er tilfældig bleven op-mærksom paa, at i en af de Love, som netop ere ansatte til Behandling idag, nemlig For-slaget til Lov om Forholdsregler til Ord-ningen af Fiskeripolitiet i Nordspen, følges

der en anden Regel. Her er ogsaa offentlig Politiretsbehandling gjort gjældende, men uden at der er gjort den Tilføjning, at Bøderne skulle tilfalde Statskassen. Meget mere gjøres der i Bemærkningerne til § 3 i Lovforslaget Indvendinger imod en saadan Bestemmelse, idet det der hedder: „Ved Fastsættelsen af Straffen for Tilfidesættelse af de i Henhold til Lovforslagets § 1 givne Forskrifter har man fulgt Reglen i Loven af 21. Juni 1867. Den der givne Bestem-melse om, at de idømte Bøder skulle tilfalde Statskassen, har man i Overensstemmelse med, hvad der er almindelig Brug i Tilfælde, hvor en Lov foreskriver en offentlig Politi-retsbehandling, fundet det rettest ikke at op-tage". Jeg vilde ønske, at man ogsaa i det nærværende Lovforslag vilde udslette denne Bestemmelse. — Endelig staar der i det 3die Punktum i § 3: „Betales de ikke, forholdes efter Lov af 16de Februar 1866 om Afsoning af Bøder udenfor kriminelle Sager". Jeg henstiller blot, om ikke denne Sætning maa helt gaa ud. Det ser underligt ud at foreskrive en Ting, der følger af sig selv som paabudt i Lovgiv-ningen. Det ser ud, som om der ogsaa var en anden Maade, man kunde gaa frem paa med Hensyn til Bøders Inddrivelse; det er der som bekendt ikke, saa at denne Sætning altsaa er fuldstændig overflødig. § 4 be-gynder med den fortræffelige Bestemmelse, at for Bygninger og Redstaber, som have haft en særlig Bestaafenhed paa Grund af deres Anvendelse til Tobaksavl, kan der tilstaa en Erstatning. Jeg tror, at den høitærede Minister vil være enig med mig, naar jeg siger, at der skal staa „skal", at der altsaa ikke kan gives noget Tilfælde, hvor Erstat-ning ikke bliver tilkendt for disse Bygninger og Redstaber, naar de have haft en særlig Anvendelse. Jeg kan ganske tiltræde, hvad den ærede første Taler yttrede med Hensyn til den Maade, hvorpaa Erstatning fastsættes, nemlig gennem en Kommission; men turde jeg gjøre opmærksom paa, at, naar der i § 4, 3die Stykke, staar, at inden 1ste Februar 1884 skulle Politimestrene indsende en Be-retning til Kommissionen, og at saa Kommissi-onen inden 1ste Mai 1884, altsaa i Løbet af et Par Maaneder efterat have modtaget alle disse Erstatningskrav, skal afgjøre hele Historien, saa er det altså kort et Varsel. Man maa nemlig erindre, at den Kommissi-on, der bliver nedsat, af hvis Medlemmer tre vælges af Regjeringen, blive de tre de samme over hele Landet. Det er jo klart, saa det vil vistnok være til Skade for Sagens tilbørlige Drøftelse og Undersøgelse, naar man vil fastsætte saa kort en Frist som til 1ste Mai 1884. Med Hensyn til Spørgs-